

چشم در چشم مرگ در بام دنیا

«امین دهقان» تنها هیمالیانورد ایرانی سال ۲۰۲۱ از حضور در منطقه مرگ بر فراز اورست، جزئیات شنیده نشده از صعود ۲ ماهه، هزینه یک میلیارد دو ۲۰۰ میلیون تومانی آن و ... می گوید

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

پنج شنبه ۱۱ شهریور ۱۴۰۰
۲۴ محرم ۱۴۴۲ ۲۰ سپتامبر ۲۰۲۱
شماره ۲۰۷۴۳

۱۹۶۳

از گروه ما کلا ۷ نفر به قله اورست رسیدند

او درباره این که چند نفر موفق به صعود شدند، می گوید: «از ۴۰۰ نفر کوهنوردی که برای صعود آمده بودند، ۱۵۰ نفر کرونا گرفتند و برگشتند، ۱۰۰ نفر هم قبل از صعودنهایی وقتی شرایط را دیدند، انصراف دادند. از تعدادی که ماندند، پنج نفر فوت شدند که یک نفرشان، پنج بچه داشت. یکی دیگر از کوهنوردان هم بعد از انصراف از صعود و در حال برگشت فوت کرد. چندین نفر هم هنگام صعود سر مازده شدند و صورت آن ها به قدری سیاه شد که با بالگرد به پایین انتقال یافتند. بنابراین تعدادی هم موفق به صعود به نوک قله نشدند و از گروه ۳۰ نفره ما، فقط ۷ یا ۸ نفر به قله اورست رسیدند.»

روی قله بودم که خبر فوتم منتشر شد!

یکی از اتفاقات عجیب دیگر این سفر، پخش شدن شایعه فوت دهقان در یکی از کمپ های اورست بود. ظاهرا بعد از این که چند روزی از او خبری نمی شود، می گویند که فوت کرده است. خودش در این باره می گوید: «در ارتفاعات آن جا ما به اینترنت دسترسی نداشتیم. من در همان بیس کمپ هم فقط بعضی روزها اینترنت داشتم، در کمپ های بالاتر که اصلا اینترنت نبود. در ضمن، اینترنت بسیار گران بود و من در آن جا نزدیک به هشت میلیون تومان فقط اینترنت خریدم. بنابراین ما فقط در بیس کمپ اینترنت داشتم، آن هم به شرط این که هوا خوب بود، ابری نبود و ... در مدتی که من به نت متصل نبودم، دو هممورد من فوت کردند و این خبر از طریق بی سیم به بیس کمپ رسید و از آن جا در فضای مجازی پخش شد. همان موقع خبر فوت من را هم بعضی پیج ها اعلام کرده بودند و حتی به جامعه کوهنوردی اصفهان تسلیت گفته بودند! شرایط بسیار سختی برای خانواده و اطرافیانم ایجاد شده بود اما خدا را شکر، به محض دسترسی ام به اینترنت، مشخص شد که شایعه بوده است.»

آب برف می نوشیدم و غذای آب پز می خوردم

دهقان درباره غذاها و نوشیدنی هایی که در آن دوماه مصرف می کرده، می گوید: «تغذیه در ارتفاع بسیار مهم است. هر چه ارتفاع بالاتر می رود، اشتهای انسان کور می شود و میل به غذا ندارد. البته من شخصا، خوبی در ارتفاع هم هوامی شوم خوراکم بد نیست. غذاهایی که در آن جامی خوردیم، غذاهای مردم نیال بود. غذای آن ها برعکس ما ایرانی ها، ۸۰ درصدش آب پز است و ۲۰ درصد سرخ کردنی. من از ایران هم یک سری تنقلات مثل آجیل، سمنو، شکلات و ... با خود برده بودم و به اصطلاح در آن جا زیاد ریزه خوری می کردم تا بدنم کم نیاورد. از لحاظ آب هم چون تمام منطقه از برف پوشیده شده، بیشتر آب برف می نوشیدیم. بعضی جاها هم که یخ بود، با کلنگ و تبر یخ را آب می کردیم، گل و لایش اصف می کردیم و سپس می توانستیم مقداری آب بنوشیم.»

هم مهندس عمرانم و هم مدرس کوهنوردی

«شغل اصلی ام مدرس و مربی کوهنوردی است. همچنین فوق لیسانس مهندسی عمران هم دارم که مهندس ناظر ساختمان ها هم بوده ام اما الان متاسفانه کارهای ساختمانی خیلی کم شده است». دهقان درباره برنامه اش برای آینده هم می گوید: «از قله هفت گانه دنیا، فقط سه موردش باقی مانده است. یک قله در جزایر اندونزی است که با هم قاره اقیانوسیه محسوب می شود، یکی قله وینسون است در قطب جنوب و یک قله هم در قطب شمال است. این سه قله نسبت به اورست، اصلا سخت نیست و ارتفاع آن چنانی ندارد ولی هزینه صعود به آن ها زیاد است. اگر بتوانند من را حمایت کنند، این افتخار را برای کشور به دست خواهم آورد تا به عنوان اولین ایرانی نامم در این فهرست چاپ شود که قله هفت گانه جهان را صعود کرده است. در کل دنیا، ۲۰۰ یا در نهایت ۳۰۰ نفر هستند که موفق به این کار شده اند.»

صعود به اورست نیاز به رفت و برگشت های چندین باره دارد

او درباره جزئیات صعود به اورست و مسیر رسیدن به بام جهان می گوید: «برای رسیدن به اورست باید از چهار کمپ بگذرید. از بیس کمپ می روید به کمپ یک و ارتفاع می شود ۶ هزار متر. از کمپ یک به کمپ ۲، ارتفاع می شود ۶۵۰۰ متر، کمپ ۳ ارتفاع ۷ هزار و ۱۰۰ متر و بعدش هم به منطقه مرگ می رسیدم که اکسیژن به شدت کم و احتمال فوت بالاست یعنی کمپ ۴ با ارتفاع ۸ هزار متر. بعد از آن به سمت قله می رویم که ارتفاعش ۸۸۴۸ متر است. پروسه صعودهای ۸ هزار متری به این صورت است که ما باید «هم هوایی» انجام بدهیم و این طور نیست که از بیس کمپ برویم کمپ یک، سپس کمپ دو ... تا رسیدیم به قله. ما باید از بیس کمپ برویم کمپ یک، دوباره برگردیم به بیس کمپ. باز از بیس کمپ برویم کمپ یک، سپس کمپ ۲، دوباره برگردیم به بیس کمپ. این پروسه ممکن است دو یا سه روز طول بکشد. در واقع کوهنوردان چند بار تا ارتفاع ۶ هزار متر یا بیشتر می روند، باز دوباره برمی گردند به نقطه اول یا همان بیس کمپ تا مغز یا کمبود اکسیژن در ارتفاعات بالا هماهنگ شود و برای صعودنهایی مشکلی ایجاد نشود.»

اولین نفر به قله اورست رسیدم

دهقان درباره روز صعودنهایی به اورست و رسیدن به هدفش می گوید: «گروه ما ۳۰ نفر بود از کشورهای مختلف آمریکایی و اروپایی و من سرپرست یکی از تیم های گروه مان بودم. ما ساعت ۱۹:۳۰ از کمپ ۴ حرکت کردیم و ۷:۳۰ روز بعد رسیدیم به قله و من اولین نفر بودم که موفق به این کار شدم. علاوه بر کوهنوردی، عکاسی هم می کنم و داور چندین جشنواره عکاسی بوده و جوایزی هم برده ام. بنابراین معمولاً در زمان صعود، دوربین و گوشی دم دستم هست تا از فضا و شرایط عکس بگیرم و لحظات را ثبت کنم. وقتی نزدیک قله اورست بودم، دیدم یک لایه یخ روی لباسم شکل گرفته و قطرش نزدیک به یک سانتی متر بود. در آن شرایط نمی توانستم زیپ کاپشن را پایین بکشم تا بتوانم دوربینم را در بیاورم. بنابراین کمی صبر کردم تا آفتاب بیرون بیاید چون نزدیک طلوع خورشید بود و می خواستم مقداری از این یخ ها آب شود. بالاخره توانستم روی قله، زیپ کاپشنم را باز کنم و پرچم ایران و پرچم مظلوم حسین (ع) را که همراهم بود، در آوردم و حدود ۲۵ دقیقه روی نوک قله اورست نشستم. بعد از این که با پرچم ایران عکس گرفتم، این قدر خوشحال شدم که احساس کردم الان یک ایران یعنی همه ۸۵ میلیون هموطنم روی بام دنیا ایستاده اند. آرامش عجیبی در آن جا وجود دارد که توصیف آن با کلمات سخت است.»

از ۱۱ سالگی عاشق کوهنوردی شدم

«به نام خالق کوه ها. امین دهقان هستم، متولد سال ۱۳۵۸، متاهل و دارای دو فرزند. کارشناس ارشد مهندسی عمران و تنها فاتح ایرانی اورست در سال ۲۰۲۱». دهقان با این مقدمه درباره نحوه علاقه مند شدنش به کوهنوردی می گوید: «آشنایی و علاقه مندی ام به کوهنوردی به سال های کودکی ام از ۱۱ تا ۱۲ سالگی برمی گردد که پدرم من را می برد کنار زاینده رود. مادر حاشیه شهر زندگی می کردیم و خانه مان نزدیک به رودخانه و کوه بود. به عبارت دیگر بین کوه و رودخانه بودیم و با چند قدم پیاده روی به هر دو می رسیدم. بنابراین من شنار در زاینده رود و کوهنوردی را هم در همان جا تا حدود زیادی یاد گرفتم. هم اکنون به بیشتر قله های ایران با موفقیت صعود کرده و ۱۰ صعود برون مرزی هم داشته ام.»

۱۵۰ کوهنورد کرونا گرفتند

«یکی از سختی های صعود به اورست در سال ۲۰۲۱ نسبت به دوره های پیش، کرونا بود. در اورست اصلا پروتکل های بهداشتی رعایت نمی شد». دهقان با این مقدمه می گوید: «۲۰ فروردین امسال به سمت نیال پرواز کردم. پروسه صعود من، تقریباً دو ماه طول کشید. پروسه صعود به اورست نسبت به قله دیگر، طولانی تر است. در بیس کمپ که ارتفاعش بیشتر از ۵ هزار متر بود، انبوهی از آدم ها حضور داشتند که این خیلی خطرناک و مخالف پروتکل های بهداشتی بود. امسال رکورد صدور مجوزهای صعود به اورست شکسته شد و بیش از ۴۱۰ کوهنورد در آن جا حاضر بودند. به انضمام راهنماها، آشپزها و ... متاسفانه کرونا به آن جا هم رخنه کرد و همان روزهای اول، ۳۰ نفر کرونا گرفتند و تا روز آخر، این تعداد به ۱۵۰ نفر افزایش پیدا کرد. در کمپ اصلی هم اصلا چیزی به نام قرنطینه نداشتیم و پروتکل بهداشتی در اورست بی معنی بود. بنابراین شرایط بسیار عجیب و غریبی در آن جا حاکم بود که صعود را سخت تر از گذشته می کرد.»

چندین بار تصمیم گرفتم که بی خیال صعود شوم!

«به جز کرونا و مشکلات ناشی از آن، شلوغی مسیر اورست هم کار را بسیار سخت کرده بود». دهقان می افزاید: «به عنوان مثال هنگامی که بالا می رفتم یک عده می خواستند پایین بیایند و مجبور بودیم طناب های حمایتی خود را در آن ارتفاع بالا باز کنیم. در ارتفاعی که پرتگاه، یخچال، برف و ... وجود دارد باید طناب خود را باز می کردیم تا نفر بالایی رد شود! ترافیک مسیر بسیار آزار دهنده بود و بسیار اذیت شدیم. من بارها خواستم که صعود به اورست را ترک کنم و از رسیدن به قله منصرف شده بودم و دو بار به قطعیت رسیدم که برگردم و قید همه پول هایی را که برای سفر خرج شده هم زدم! به دو بچه خود فکر کردم که جان خود را در این کوه حفظ کنم و برگردم. این به دلیل شرایط سخت بود و حتی چندین بار کاملاً از زندگی و زنده برگشتن ناامید شدم.»

می خواهم اولین ایرانی باشم که قله هفت گانه را فتح می کنم

دهقان درباره هدفش از فتح اورست می گوید: «تقریباً از سه سال پیش تصمیم به صعود به اورست گرفتم، چون در پروژه و هدف کوهنوردی ام بود. من به دنبال سون سامیت، یعنی فتح قله هفت گانه جهان هستم. به بام هفت قاره دنیا می خواهم صعود کنم. تا امروز هیچ ایرانی موفق به این کار نشده است. من سال ۹۴ کلیمانجاروی آفریقا و البروس اروپا را صعود کردم، سپس سال ۲۰۱۸ اکونگاوا، بام آمریکای جنوبی را و حالا هم موفق به فتح اورست شده ام. امیدوارم که به عنوان اولین ایرانی، نامم در تاریخ کوهنوردی کشور بعد از فتح قله هفت گانه ثبت شود.»

۳ سال پیش ماشینم را فروختم تا به اورست بروم

این کوهنورد درباره زمانی که برای اولین بار تصمیم به فتح اورست گرفته، این طور توضیح می دهد: «سه سال پیش ماشینم را فروختم تا به اورست بروم. آن موقع دلار سه هزار و ۵۰۰ تومان بود. می توانستم با آن پول بروم اما رئیس هیئت کوهنوردی استانمان من را منصرف کرد و گفت صبر کن تا برایت اسپانسر پیدا کنیم که این کار را هم انجام نداد. بعدش هم دلار با سرعت زیادی رفت بالا و من ماندم. قرار بود سال گذشته راهی اورست شوم، حتی بلیت را هم گرفتم اما نیال به خاطر شیوع بالای کرونا، اجازه ورود به کشور را نمی داد. امسال برای من دعوت نامه فرستاد و از طرف وزارت ورزش مجوز حضور در آن جا را گرفتم چون عضو تیم ملی هیمالیانوردی محسوب می شدم. بنابراین قرار بود اگر موفق به فتح اورست بشوم، مدال طلای جهان به من اهدا شود. البته تا امروز فقط حکم مدال را به من داده اند و از جایزه این دستاورد، هیچ خبری نیست.»